

The illustration depicts a dark, hooded figure standing in a desolate, hellish landscape. The ground and surrounding trees are a sickly, vibrant red, suggesting blood or a corrupted earth. The sky is a pale, cloudy white, with several dark birds or demons flying in the distance. The overall atmosphere is one of horror and dread.

antologie povídek nadějných
českých autorek a autorů

V HRŮZE A KRVI ZROZENÍ

V HRŮZE A KRVI ZROZENI

antologie povídek
nadějných českých autorek a autorů

F**B****S**

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Pavel Bartáček, Michaela Bartošová, Alena Bouchalová, Michaela Čermáková, Michaela Daneková, Ondřej Hricko, Markéta Hruštičková, Lucie Hudečková, Lucie Kaňová, Daniel Krásný, Kateřina Lišaníková, Kateřina Mikutová, Jana Némětová, Žaneta Ondroušková, Jana Pavloušková, Magdaléna Petříková, Kevin W. Scherrer, Josef Stolárik, Růžena Strnadová, Petr Švec, 2023

Cover © Midjourney, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3175-6 (pdf)

OBSAH

Pavel Bartáček	
<i>Výlet</i>	3
Michaela Bartošová	
<i>Legenda z hory Pancíř</i>	18
Alena Bouchalová	
<i>Krvavá lázeň a studená sprcha</i>	30
Michaela Čermáková	
<i>Larva naděje</i>	43
Michaela Daneková	
<i>Balzamovač</i>	54
Ondřej Hricko	
<i>Bratr</i>	67
Markéta Hrušičková	
<i>Mozky</i>	82
Lucie Hudečková	
<i>Otesánek</i>	94
Lucie Kaňová	
<i>Šťastné a krvavé</i>	106
Daniel Krásný	
<i>Děšť</i>	121

Kateřina Liřaníková	
<i>Bestie z Alcatrazu</i>	137
Kateřina Mikutová	
<i>Vesnička pod horami</i>	153
Jana Nemetová	
<i>Snílek ve tmě</i>	166
Žaneta Ondrouřková	
<i>Televizní vědma</i>	178
Jana Pavlouřková	
<i>Vánoční návštěva</i>	190
Magdaléna Petříková	
<i>Dokud ještě teče</i>	205
Kevin W. Scherrer	
<i>Zima. Tma. Ticho</i>	216
Josef Stolárik	
<i>Odkaz</i>	234
Růžena Strnadová	
<i>Lež má krátké nosy</i>	249
Petr Švec	
<i>Čert</i>	259

Pavel Bartáček

VÝLET

Krise středního věku

Nejlepší a nejhorší nápady vznikají u piva.

Čas je neúprosný a působí na každého z nás. Někdo životem proplová po téměř ideální přímce, jiný zas létá po sinusoidě či stoupá po exponenciále vstříc splněným snům. Já a pár mých přátel z motorkářského klubu jsme se tehdy ocitli téměř na dně spodní úvratě křivky sinusové a díky tomu nás napadaly doslova hovadiny. Jeden si chtěl dokázat, že ještě nepatří do starého železa, druhý si chtěl splnit touhy po procestování méně probádaných míst a já spolu s jedním dalším jsme prostě jen chtěli konečně projet proslulou Transfagarasan na svých motocyklech. Výlet ve čtyřech za hranice naší malé země se zdál být ideálním spojením našich cílů. Jeden by tedy řekl: „Proč ne?“

Po předchozím debaklu během vysilujícího offroadu s téměř čtyřsetkilovými choppery po rumunských horách v oblasti Gerniku jsme se rozhodli zapůjčit si vhodnější stroje z půjčovny. Volba padla na osvědčené bavorské modely a namísto koženého oblečení jsme měli obléknout lehké a kupodivu velice příjemné enduro kombinézy. Zbývalo tedy už jen domluvit termín. Jelikož jsme všichni do jednoho byli fotrové od rodin a naše přeplněné diáře nenabízely stejné časové možnosti, musel někdo z nás prostě upustit od svých dříve domluvených aktivit. Samozřejmě já!

Start jsme naplánovali na dvaadvacátý červenec téhož roku, do kterého zbývala poměrně krátká doba třiceti dnů na veškeré přípravy včetně zajištění noclehů. Jenže spontánní akce jsou vždy nejlepší.

V době výjezdu měly zbývat dva dny do úplňku...

■ ■ ■

Plán cesty

Cesta k proslulé Transfagarasan je z naší klubovny dlouhá „pouhých“ 1 100 km. Pominu-li naše břichatá těla, svazující nemoci úměrné stáří a potřebu častějších pauz pro vyměšování, byli jsme v podstatě oceloví atleti podobní slavnému Michelangelovu Davidovi. Rozdělili jsme proto logicky celkový úsek na tři části. První noc jsme plánovali přespat v maďarském Györu, druhou v Szegedu a poslední někde u samotné horské trasy. Čtvrtý den jsme si vyhradili pouze a jen pro jízdu po horských hřebenech.

Plán cesty byl jasný a náš prezident rozhodil své široké síť na známé kontakty v Rumunsku. A s jedním z nich se domluvil!

■ ■ ■

Přípravy

Jelikož jsme s sebou nehodlali brát zbytečná závaží v podobě našich milovaných poloviček, museli jsme si u nich svou týdenní nepřítomnost nejprve odpracovat. „Vysouložení“ povolenek pro budoucí absence se nám zdálo být tím nejmenším zlem ve srovnání s včasným dotažením všech firemních záležitostí a rozdělaných prací kolem baráků a na zahradách.

Opak byl však pravdou!

Za celý měsíc vymetání všech kostlivců ze skříní se doba pro „vysouložení“ smrškla na pouhé dva dny, což byl od nás všech

nepochybně heroický výkon. Výdej takového množství lásky a pozornosti pro naše manželky v tak krátkém časovém intervalu nás natolik vyčerpal, že některé slabší kusy mezi námi se slovy „Se na to můžu vysrat!“ dokonce chtěly plánované datum výjezdu odložit minimálně o dva dny. Neúspěšně!

Já své povinnosti pochopitelně splnil i za cenu nejvyšší. Měsíční alkoholový detox, jenž mi byl po dobu příprav přikázán, jsem si přál dohnat ještě před příjezdem na Transfagarasan.

Výjezd

V den nástupu ke strojům se naše parta zbídačených a sexuálně vyčerpaných motorkářů setkala ve společné klubovně, kde nás ostatní nezúčastnění členové klubu tajně obdivovali a uspokojené manželky láskyplně masírovaly na ramenou.

Toužili jsme co nejdříve vypadnout!

Každý z party má svoje takzvané frčky na vestě. Prezident zvaný Préza, viceprezident zvaný Krauzík, Milošák a Troublemaker. Ta poslední pochopitelně patřila mně a nebyl bych to já, kdybych svou hodnost nepotvrdil hned první den. Pro nás všechny samozřejmou vestu s klubovými barvami jsem ve zbrklém úprku nechal doma na věšáku. Po zdůraznění svých kvalit a velice krátké a úderné debatě o času odjezdu s ostatními členy výpravy jsem se pro ni otočil domů a pak už nic nebránilo odstartování našeho „výletu“. Krauzík se ještě v rychlosti před všemi pochlubil novým balením univerzální lepicí pásky GAFA. Ta jeho prokletá GAFA!

První tóny endurových motorů zazněly a my se vydali vstříc očekávaným dobrodružstvím. Hlavně však daleko od našich žen. Na offroad stále nadržžený Krauzík nás popoháněl a motivoval k rychlejším přesunům a kratším pauzám, zatímco Préza se stále seznamoval s novou a hlavně aktualizovanou navigací.

Ze zkušenosti víme pouze my čtyři, co znamená zlatý bludiš-
ták. S novou navigací byla vysoká šance, že uživatelova chybná
zadáni vyhodnotí v souladu s jeho záměrem a dovede nás do cíle
bez zbytečného bloudění. Hory v oblasti Gerniku máme všichni
hluboce zaryté v paměti!

Možná jen zbytečný poznatek – v pohodlné dvoudílné kevla-
rové kombinéze, určené pro jízdu za všech ročních období, mě
tlačilo na kulích stejně intenzivně jako v obyčejných džínsech na
choppera.

■ ■ ■

Překvapení

„Hovada! Mám pro vás překvápko!“ zahájil Préza třetí den výletu.

Nebyl by to on, kdyby pro nás neměl nějaké příjemné pře-
kvapení. Během dvoudenních sexuálních orgií před odjezdem
byl v deliriu osvícen nápadem stavit se na známém Drákulově
hradě Bran. Myšlenka fantastická, řekl si zcela jistě v duchu, ale
přece nepojedeme na profláknuté místo, jež ještě ke všemu neby-
lo skutečným sídlem valašského knížete Vlada Tepese, zvaného
Napichovač. Ten skutečný domov, který spisovatel Bram Stoker
mylně zaměnil právě za Bran, ležel jinde – a sice v citadele Poe-
nari. Ta měla navíc tu výhodu, že podle mapy ležela přímo pod
jezerem Vidraru na začátku naší Transfagarasan.

„A kurva...“ Všichni jsme jeho překvápka moc dobře znali.

„Pojedeme se kouknout na Drákulu. Je to kousek od cíle,
to dáme. Mám tam známýho, co shodou okolností v okolí žije,
a čeká nás v jedný stylový vesnici. Je to malá víska, kde nemaj
hospodu, ale slíbil, že nám ukáže něco nezapomenutelnýho,“ bil
se v prsa Préza.

„Tak snad už na ten Fagaraš konečně dojedem!“ vyhrkl Krau-
zik. Jeho obavy ale byly za chvíli vyvráceny spolu s tím, jak v nás
vzrůstala naděje na zdárné dokončení výpravy.

Po třech únavných, ale nádherných dnech na motorkách jsme dojeli na konec asfaltové cesty. Před námi se vinuly vyjeté koleje v prašné zemědělské cestě poblíž hustého lesa a v hlavách většiny členů výpravy vířily vzpomínky na tehdy nechťený off-road na vlastních, těžkých strojích. Bylo pozdě odpoledne a po celodenním přejezdu jsme měli zadky v jednom ohni. Milošák větral zapařeniny vestoje, Préza máchal rukama nad navigací a Krauzík stavěl svého oře samou nedočkavostí na zadní kolo. Nejspíš pouze já, Troublemaker, jsem očekával katastrofu. Tu ale vidím ve všem, takže nejspíš cajk!

Prézovu superschopnost vyhnout se všem klasickým, pohodlným a rychlým trasám během přesunu z bodu A do bodu B, aniž to ve skutečnosti chtěl, jsme všichni znali. Snad proto jsme nebyli ani trochu zaskočení, když jsme na příjezdovku k citadele Poenari dorazili skrze lesy a zarostlé stezky. Pro Krauzíka naplnění snu v podobě drsného offroadu, pro nás ostatní vysílení, vyčerpání, hlad a žízeň.

Nikdo z nás netušil, kde se tam vzal, ale zcela náhle se poblíž nájezdu na silnici, kde jsme zastavili, objevil stařík brousící kosu kamenným brouskem. Po dotazu na směr k Drákulově citadele jen ukázal brouskem špatným směrem a nepřítomně se usmíval. Unavení jsme mu poděkovali a mysleli si něco o vyšinutých psychopatech a smrtkách, neboť tak dočista vypadal.

Podle navigace, která v tu chvíli jako na potvoru vynechala službu, jsme jet nemohli, a tak Préza určil směr další jízdy. Samozřejmě blbě! Nikdo z nás nečekal, že ještě zdaleka nejsme u cíle. S vědomím, že nejspíš stojíme na správné cestě, ale nevíme, kam dál, zavolal raději na mobil svému česky hovořícímu rumunskému kontaktu. Ten se kupodivu objevil během patnácti minut a až přehnaně přátelsky se s námi v objetí vítal.

„Kašlete na hrad, na ten zajdeme potom. Nejdřív pojed'te za mnou do vsi, kde vás ubytuju a dobře se najíte. Drákulu si

necháme na večer!“ slíbil, se šibalským výrazem v očích nasedl do terénního vozu Lada Niva a mizel v prašném dýmu.

Nic naplat! Měl pravdu. Unavení jsme skutečně toužili po sprše, večěři a hlavně chlastu. Prach zalezlý všude na zpoceném těle svědíl a v ústech nám doslova šustily jazyky. Náš průvodce nás zavedl zpět na nájezd, kde už onen starý smrták s kosou nestál, a sjel z asfaltové cesty zpět na tu prašnou.

Přibližně dvouhodinová jízda mezi lesy a skalami skončila v malé vísce. Několikrát jsme to chtěli otočit a na našeho rumunského přítele se vykašlat, ale zdálo se, že jede najisto, a tak jsme jej slepě, ale nedůvěřivě následovali.

Jak již bylo zmíněno – ve vesnici nebyla ani hospoda, ani krám s občerstvením nebo potravinami. Ohrady pro hospodářská zvířata zela prázdnotou a z oken domů, jež se daly spočítat na prstech rukou jednoho motorkáře, se neozýval žádný život. Smrdělo to tam opuštěností, bláznovstvím a něčím, co jsem prozatím nedokázal pojmenovat. Až dnes vím, že to byl všudypřítomný strach.

„Všechno je nachystaný. Bydlíme u jednoho známýho tady ve vesnici. Poznal jsem ho nedávno a prej má rád turisty. Asi se rád druží, ha, ha...“ uklidňoval nás průvodce – a moc se mu to nedařilo.

■ ■ ■

Večěře

„Tak dobře jsem se už dlouho nenažral...“ pochvaloval si pohoštění Préza. „Kam se hrabe Gernik!“

Všichni čtyři jsme unaveně lapali po dechu, odkrkávali a vše zapíjeli vynikajícím místním pivem. První špatné dojmy vzaly za své okamžitě po příchodu do penzionu. Spodní rozlehlá místnost jako stvořená pro rauty plné občerství, obrovský dominantní krb krmící se praskajícím polenem a na stěnách tematická

ztvárnění místních legend – Drákuly a příšer kolem něj. Samotný kníže Vlad Tepes na nás shlížel z obrovského obrazu na stěně a – jemně ozářen světlem z autentických petrolejek – se spokojeně usmíval. Kromě vycpaných medvědích a vlčích hlav kolem něj visely hlavy jelenů, laní a různých drobných havětí, žijících v okolních lesích. Pouze na jednom místě se zdálo, že byla trofej sejmuta. Šlo o větší prostor přímo nad krbem. Náš průvodce, ne příliš dokonale hovořící rumunsky, se natočil k jednomu z hostitelů s dotazem a ihned nám to bylo vysvětleno.

„Tak prej tam byla trofej nějakýho zvířete, kterou museli sundat, protože jim přinesla jen samý neštěstí. Prej to někdo zabil, sám vypreparoval, vycpal a donesl sem. A od té doby je prej všechno špatně.“ Na závěr ještě s úsměvem ve tváři dodal: „Asi nějaká pěkná historka pro turisty...“

Na dotazy, co to bylo za zvíře a jak bylo velké, už hostitelé odpovídat nechtěli. Teprve po našem naléhání a podsouvání bankovek se jeden z nich usmál a nečekaně zmizel venku. Ostatní, bylo jich šest, se jen zarazili a poněkud roztěkaně se rozhlíželi po zavřených oknech v místnosti. Nervozita přešla i na nás, neboť jsme měli dojem, že jsme urazili pána domu, a to jsme rozhodně nechtěli! Ten však, ukázalo se, nebyl nijak zneuctěn či rozhořčen, a naopak si nás klidně prohlížel.

Hostitel vstal a donesl na stůl láhev domácí pálenky se slovy, že nám ji daruje. Takový dar samozřejmě nešlo odmítnout a Préza slavnostně vyndal flašku bizonice (našeho klubového pití), kterou zapomněl vytáhnout hned na začátku, jak jsme byli domluveni. Zapomněli jsme na ni všichni... Hostitel si ji potěžkal v rukou, prohlédl etiketu s našim logem a uznale přikývl. Pak bez váhání otevřel tu svou a všem nalil do velkých, předem připravených kalíšků.

Pálenka to byla ďábelská!

Prézovi přivřela oko, z kterého vytryskla slza. Krauzík se rozklepal, zhluboka nadechl a bouchl pěstí do stolu. Milošák zaklonil

hlavu, odstrčil se od stolu a pokřižoval se. Já lapal po dechu a pevně se držel desky. A průvodce? Ten asi věděl! S díky odmítl.

„Chutná?!“ pronesl hostitel s rumunským přízvukem a spokojeně kýval hlavou.

„Do prdele, moje játra zažijou středověk!“ liboval si Krauzík, zatímco jsme si my ostatní utírali slzy na tvářích. Kam se hrabal tatranský čaj!

Zábava se rozproudila a jazykové bariéry začaly mizet. Po pátém kalíšku už jsme necítili chuť do té doby výborného piva a přestali zbytečně počítat již nerozeznatelné čárky v hlavě. Dokonce i náš průvodce byl lapen do spárů neuvěřitelně silné lihoviny. Večer se zdál být pořádně rozjetý.

„Řekni mu, že jsme u silnice potkali dědka s kosou a ten ukazoval stejným směrem, jakým jsi nás sem dovedl,“ dožadoval se Préza překladu našeho průvodce. „Chtěli jsme na hrad, ale ukázal nám blbě. Asi je to jejich známej, co má za úkol sem nahnat turisty.“

„Prej – co by tam dělal dědek s kosou, když tam není co kosit. Nejbližší vesnice, odkud by pocházel, je tahle a tady nikoho takovýho nemaj. Prej jste asi měli vidiny z úžehu...“ smál se průvodce, když nám překládal hostitelovu odpověď.

„Nó, pěkný!“ smáli jsme se už všichni a nechali si dolít. Zábava pokračovala.

„Počkej, ty vole! Co ten vejlet na hrad?“ Milošák se už s průvodcem objímal a dožadoval se slibované návštěvy legendární citadely.

Znovu proběhla krátká komunikace v rumunštině a pak jeden z nich vytočil číslo na mobilu a něco pronesl k příjemci. Průvodce jen pokrčil rameny a nechápavě zkroutil obličej. Rumunští přátelé se zasmáli a ukázali na jedno okno, v němž jasně svítila bílá koule. Byl úplněk!

Vtom se dveře rozlétly a do místnosti vstoupil ten, co předtím odešel, a přisedl k nám. Souhlasně kývnul na hlavního hostitele,

který udělal posunek směrem k ostatním. Necháпали jsme, ale po dalším kalíšku ďábelského moku jsme to pustili z hlavy. Bylo nám dobře. Na to, že jsem vypil jen pár piv a pálivých paná-ků, jsem rozhodně začínal pocítovat únavu. Přisuzoval jsem to celodennímu přesunu na strojích, se kterými jsme se navíc pořád seznamovali. Spánek se čím dál víc hlásil o slovo a také na ostatních členech výpravy bylo zřetelně vidět alkoholové opoje-ní. Hlasy se vzdalovaly, prostor se smrskával a kolébal jako na lodi. Byl čas jít na vzduch.

Poslední, co si pamatuju, byly zvědavé hostitelovy dotazy na naše rodiny. Možná jsem měl už v ten moment něco tušit...

Peklo

V hlavě mi rezonoval vlastní tep. Tlak nahromaděné krve tlačil na lebku a zevnitř se ji snažil roztrhnout. Ústa slepená šedou univerzální páskou GAFA nešla otevřít. Ti šmejdi nám vybra-kovali motorky, pomyslel jsem si v první chvíli, než mi došlo, že visím nahý hlavou dolů. Viseli jsme tak všichni, včetně našeho rumunského průvodce. Ruce pevně přivázané za zády ke kotní-kům a pod koleny prostrčený úzký smrkový kmen. Byli jsme jak klobásy v otevřené udírně. Jako maso na vysušení! Penisy nám povadle visely dolů a lepily se na podbřišky.

Ostatní už byli vzhůru a vztekle sebou lomcovali ve snaze uvolnit se z provazů nebo přelomit kládu. Byla však pevná! Tlumené hrdelní hlasy se odrážely od blízkého dřevěného hrazení, které svým půdorysem tvořilo z jedné strany vysek-nutý kruh. V tom místě stála otevřená dřevěná brána a v ní ve stínu schovaná vysoká postava. Všude kolem nás hořely louče a my jsme viseli v řadě napříč jakousi arénou a hleděli na temnou postavu, shora osvětlenou úplňkem, do jejíž tváře však nebylo vidět.

Uprostřed před námi na dřevěném stolku ležely dvě velké mísy, pod nimiž se lehce leskla zaschlá krev, a mezi nimi dlouhý nůž s rovným a nahnědlým ostrším. Všem nám došlo, že jsme pravděpodobně v prdeli. Když naše zděšení až šilenost začínaly nabírat na obrátkách, na chvílku nás umlčel zvuk bubnů – nebo jak by řekl Préza – vysokých djembe. Bubnování přicházelo z druhé strany hrazení a mezi kůly jsem na okamžik zahlédl tvář našeho hostitele.

Postava ve stínu brány se dala do pohybu a mířila k nám. Polonahá a pomalovaná černými nákresey měla zřejmě přes hlavu nasazené to, co scházelo na stěně nad krbem během naší večere. Už jsem chápal, proč tu věc před turisty skrývali – byla to utatá hlava čehosi, co se podobalo kříženci vlka s medvědem. Ihned se mi vybavily mýty o vlkodlacích a nebyl jsem sám, kdo rychle pochopil, že máme co do činění s nějakým zvráceným kultem. Lomcoval s námi strach z bolestivé a kruté smrti, ať už rukou nějakého psychopata, nebo věci, kterou uctívá. Nicméně zatím to možná byl jen starý dobrý, byť trochu vyhrocený strach z neznámého...

Bubnování zrychlovalo spolu s naším zběsilým cukáním ve snaze utéct. Dokonale zalepená ústa nám nedovolovala přivolat pomoc, ale já si byl stejně jist, že jsme moc hluboko v lesích na to, aby náš křik někdo slyšel.

Pomalovaný kněz s vlkodlačí maskou stanul před mísami a vzal do ruky nůž. Dlouhé bílé tesáky čnicí z mohutné mordy na jeho čele vypadaly skutečně, ale mrtvé skleněné oči potvrzovaly lidskou tvorbu. Nahnědlá čepel se přiblížila k prvnímu z nás, našemu průvodci, a my jsme v ten moment ochutnali první várku šilenství. Rytmus ustal a přešel do tichých doteků bubnových membrán. Nůž zajel průvodci do pupíku a na kněze vykonávajícího tento zvrácený rituál vytryskla krev. Rozříznutý průvodce se svíjel jak prase párané za živa, dokud se ostrí nezastavilo o hrudní výběžek v oblasti soláru. S tváří zkroucenou

bolestí hleděl na svůj vyjmutý žaludek, až ztratil vědomí... Pak sebou jen nepravidelně škubal, jak z něj vytékal život a vpíjel se do udusané trávy. Jeho vnitřnosti kněz vyvrhnul na zem a vložil základní orgány do připravených mís.

Srdce zvlášť.

Další na řadě byl Milošák, jenž své vnitřnosti nehodlal odevzdat zadarmo. Jeho těžké tělo lomcovalo se smrkovou kládou a všechny nás rozhoupal jak na divokých vlnách Atlantiku. V agónii strachu jsme mu pomáhali – a knězi se to očividně zamlouvalo. Švihl nožem a na krku mého kamaráda se objevila červená čára, nabývající na šířce, z níž tryskala krev. Snažil se narovnat dopředu a přetrhnout provaz, jímž byl přivázán ke kotníkům, a přitom chrčel rozevřeným krkem a prskal krev na všechny okolo. Bubnování znovu nabralo na síle a naše úsilí vyprostit se bylo maximální. Kněz mu zabodl zakrvácený nůž do břicha a chystal se párat.

Vtom se z lesa ozvalo vlčí vytí a následoval řev medvěda!

V knězových očích byla rituální šílenost vystřídána strachem. Odskočil od nás a rychle pohlédl do míst za ohradou, kde utichly bubny. Chvilí ticha rušili jen dusící se Milošák a vrzající smrk. My tři ostatní jsme zmlkli, abychom alespoň částečně pochopili rychlou výměnu slov v rumunštině mezi knězem a našimi hostiteli. Zdálo se, že jim něco narušilo plán. Z knězova výrazu jsem vyčetl nečekané překvapení.

Znovu ten šílený medvědí řev a přibližující se zvuk praskajících větví. Něco se sem řítilo!

Kněz rychle gestikuloval a snažil se přitom vyšplhat na vysokou hradbu z kůlů. Snažil se zachránit svůj život a nás tu logicky hodlal nechat. Vrátil se zpět k Milošákovi a snažil se vytáhnout nůž z jeho břicha, ale tomu se konečně podařilo uvolnit zápěstí z provazů. Jeho mohutná ruka uchopila kněze za hlavu a silou mnohatunového lisu stiskla vylekanou tvář. Dva prsty pronikly do nosních dírek a třetí zatlačila oko

do útrob knězovy hlavy. Milošákova ruka se holt do té doby živila kácením a přibližováním stromů v lesích Jihočeského kraje. Křik trpícího kněze a zvuk drcení jeho nosní chrupavky jsme přestali vnímat v momentě, kdy něco těžkého doskočilo doprostřed brány.

Do oka mi vtekla teplá moč, kterou jsem nekontrolovaně upustil, a nepříjemně páčila. Jako na jeden povel jsme znovu rozhýbali kládu pod našimi koleny, až začala hlasitě prskat. Lahodný zvuk pro uši! Naše úsilí už nemohlo být větší a svými těžkými těly jsme smrkový kmen přelomili vpůli. Dopadl jsem hlavou na kámen a všechno v ten moment zpomalilo. Tlumené křiky mých kamarádů přehlušilo ostré pískání a bolest od sedřených stehů byla zastíněna tupou bolestí v zátylku. Cítil jsem, že přicházejí mdloby, ale k tomu nesmělo dojít.

Těžce jsem se převalil na druhý bok, jak jen mi to kláda pod koleny dovolila, a uviděl jsem ho v bráně!

Přes svíjející se těla ostatních, přičemž Milošákovi už docházely síly, jsem nevěřicně koukal na stvoření, jež vším připomínalo vlkodlaka. Jeho živočišnost a zvířecí krutost v očích nemohla napodobit žádná umělá maska ani kostým. Nad hlavou mu svítil jasný měsíc v úplňku. Tělesné proporce, včetně zvláště tvarovaných lýtkových kostí, odpovídaly vlkovi, ale celková mohutnost těla největšímu medvědu grizzly, jakého jsem kdy ve filmech a dokumentech spatřil. Stál tam, mírně předkloněný a připravený k útoku, a se zájmem nás sledoval. Ovšem ty oči! Jak rudě svítily do tmy! Z černé srsti se jemně odpařovala vlhkost nočních lesů a z úst plných dlouhých tesáků odkapávaly sliny. Byl povolán a přišel si pro nás.

Za hradbami samozřejmě už nikdo nebyl, a tak jsme byli odkázáni sami na sebe. Všichni zkroucení dozadu s odhalenými břichy jsme se snažili postavit na nohy, leč bezvýsledně. Kláda byla sice zlomená, ale stále jsme ji měli pod svými koleny. A provazy byly pevné!

Milošák se přestal hýbat – svůj boj právě prohrál. Kněz se s hysterickým pláčem držel za oko, zatímco odběhl na druhou stranu arény, kde se znovu snažil přelézt. Po něm jako prvním vlčí muž skočil.

Znal jsem z televize přibližnou sílu medvědích tlap, ovšem tohle předčilo všechna má očekávání. Rychlý útok na krk a zatřepání ve stylu rotvajlera měly za následek knězovu okamžitou smrt. Pak nás démon všechny oběhl, až došel k mému mrtvému příteli. S těžkým Milošákem si pohrával jako se zaklíněnou loutkou. Nejprve šel po otevřené ráně na krku a silně se zakousl. Křupnutí páteřních obratlů a trhání kožní tkáň následované žvýkáním mi trhaly uši. Už jsem byl zcela při smyslech; pištění a malátnost od nárazu do hlavy téměř odezněly a mohl jsem si celou scénu, aniž jsem po tom toužil, vychutnat. Chlupaté monstrum nadzdvihlo Milošáka i s polovinou klády, ke které byl uvázán s Krauzíkem, odhodilo je oba na hradbu z kůlů a chystalo se na dalšího z nás. Teprve teď jsem si s hrůzou všiml, že Préza leží na boku, otočený ke mně, a má oči v sloup. Lapaje po dechu, měl po dopadu na zem nepřírozeně zkroucený krk a nemohl se hnout. Nebylo mu pomoci. Pomalu – tak rychle, jak jen to šlo – jsem se snažil vyprostit a odplazit se co nejdál od brány, kde vlčí muž chystal další útok. Vědom si beznaděje, snažil jsem se bolest a smrt co nejdál oddálit.

Napadla mě zvrácená myšlenka schovat se za knězovým tělem a dělat mrtvého, a zatímco jsem se k němu pomalu sunul, s pláčem v očích jsem vyslechl krutý a marný Krauzíkův boj s chlupatým démonem. Ten rozhodně štěstí v podobě rychlé smrti neměl...

Když jsem se doplazil ke knězovu tělu, ohlédl jsem se a užasl. Na Krauzíka předtím dopadlo těžké Milošákově tělo a přitisklo jej k hradbě. Kňučel bolestí od ruky vykloubené v rameni, ale provaz se dopadem přetrhl a rázem měl volné ruce. Nohy mu zůstaly svázané v kotnících a jednu ruku měl nehybnou, ovšem

druhou osvobozenou. A v té tiskl nůž vytažený z Milošákova břicha. Rychle se vyšvihl do vratkého postoje a očekával démonův útok. Napůl odrovnaný stál nejistě naproti vlčímu muži a švihal po něm dýkou. V září hořících loučí obklopujících je ze všech stran vypadali jako bojovníci v pekle. Vlčí muž byl o dvě hlavy vyšší a o sto kilo svalů mohutnější, což z něj dělalo jasného favorita nadcházejícího souboje. Zařval a vrhl se na Krauzíka, jenž mu zabodl kudlu do čenichu, čímž jej rozzuřil doběla! Jedním máchnutím to monstrum připravilo mého kamaráda o ruku a následně se mu zakouslo do spodní čelisti a odtrhlo ji. Mandibulu vyplivl, vyhodil těžké tělo do vzduchu a to dopadlo na špičatý kůl ohrady. Krauzíkovo posmrtné škusání už nikdy nevyženu z hlavy. Zbývali jsme už jen já a nehybný Préza.

Od začátku bylo jasné, že živý nikdo z nás nevyvázne, a vlčí muž začal hledat další oběť. „Hrdinsky“ jsem se schouлил za kněze, co mi jen úvaz dovolil, a pohlédl jsem do Prézových vystrašených očí. Kanuly mu z nich slzy a jeho hrud' se rychle nadouvala. Cítil, jak se k němu zezadu blíží chlupatý démon a poté už i fyzicky, jak mu pokládá mohutnou a chlupatou tlapu na bok. Cítil, jak mu očichává zlomený krk a jak mu přitom dlouhé drápy pronikají do kůže. Ztuhnul v křečovitě bolesti, když se jeho hlava ocitla v rozevřené mordě a rudé tesáky se dotkly jeho spánků. V ten moment se vlčí muž podíval na mě – věděl o mně. Préza se nadechl, zavřel oči a morda se pomalu sevřela! Musel jsem sklonit pohled, abych neviděl, jak hlava Prézy praská pod obrovským tlakem stisku a do všech stran stříká krev a mozek. Přestal sebou cukat. Byl tuhej!

Když jsem tam znovu pohlédl, probodávaly mě dvě rudé oči. I v září loučí byly jasně viditelné. Z čenichu té svině tekla krev a stékala na lidské torzo. Sledoval mě – byl jsem v prdeli!

Když přede mě doskočil, nejprve odhodil do dálky knězovo tělo. Začal jsem šílet a snažil se od něj odsunout co nejdál, ale

věžnatelův úvaz nešlo přetrhnout. Ležel jsem otočený odhaleným břichem a přirozením k němu a čekal, až mě rozpáře.

Zakousl se mi do klíční kosti a stiskl mě v tlapách za ramena. Vyzdvihl mě do výšky a ještě než jsem ztratil vědomí, se mnou vší silou mrštil o zem.

Probuzení

Probudil jsem se na hromadě sena v rohu jakési lovecké chaty.

Na stěně visela kosa, vzpomněl jsem si tedy na starce u nájezdu na silnici. Byl jsem tu ale sám.

Do prázdného zápisníku na stole jsem se rozhodl celý příběh sepsat. Nikdy jsem nevěřil na vlkodlaky, ale zdá se, že existují. Špatně se mi píše a neustále upadám do bezvědomí. Místo nehtů vyrvaných z lůžka mám drápy, nohy se mi kříví a na zádech mi roste srst. Pomalu ztrácím paměť, ale v hlavě si držím jednu myšlenku – najít a zabít tu zrůdu, co mi to způsobila.

PAVEL BARTÁČEK je motorkář a žije na vesnici. Říkájí mu Pražík. Svou první povídku věnoval synovi k narozeninám a později ji přetavil do románu o vlčích mužích, který by rád vydal knižně.

Michaela Bartošová

LEGENDA Z HORY PANCÍŘ

PROSINEC 2019, PRAHA

„Paní Pospíšilová, podívejte se, já opravdu nevím, jak bychom vám mohli dále pomoci. Vyšetření CT i magnetická rezonance jsou v pořádku, čisté. Ze zprávy od psychiatra jasně vyplývá, že Theodora je naprosto normální děvčátko. Předpokládá se u ní vyšší IQ, což by vysvětlovalo některé vaše obavy. Nesmíte to brát jako komplikaci. Chytré děti jsou a je potřeba k nim tak i přistupovat. Přizpůsobit výchovu. Navíc dotazník na poruchy autistického spektra jste vyplňovala už s pediatrem, jak jsem si dohledal, a ten je také v normálu. Krevní obraz perfektní.“

Doktor, usazený v rozvrzaném masážním křesle, zalistuje složkou papírů a bezradně upře zrak na drobnou ženu sedící na druhé straně stolu.

„Svolal jsem kvůli vaší dceři lékařské konzilium, radili jsme se a probírali možnosti. Přece jen to, co říkáte, nechce nikdo podcenit. Na druhou stranu je rozhodně nezvyklé a v tuto chvíli si troufám říct, že i drzé, tahat evidentně zdravé pětileté dítě po tolika vyšetřeních. Nikdo nám to neproplatí. Pochopte.“

Kapesník sežmoulaný do tenké žížalky vypadne Vandě z rukou. Nechápatě třestí oči na doktora a brada se jí klepe. Proč tomu nikdo nerozumí? Co se stalo s tím uzlíčkem štěstí, který si s manželem před pěti lety vezla domů z porodnice. *Ach*

Maty... Vzpomínka na muže jí na malou chvíli vžene bojovnost zpátky do žil.

„Ne, pane doktore, vy to nechápete. Moje dítě prostě není normální. Já nevím, jak dál. Necítím se s ní v bezpečí. Vždyť už jsem to tu tisíckrát říkala. A můj muž...“ Vanda se bezmocně rozvzlyká. Ví, co bude následovat. S náručí plnou lékařských zpráv o tom, že je Thea *naprosto zdravé dítě*, je pošlou zpátky domů. Kolik nemocnic i soukromých klinik po celé republice už navštívila? Copak neexistuje nějaké vysvětlení?

Vanda vyjde z ordinace, a jakmile ji spatří, má najednou žaludek až v krku. Na koženkové lavici sedí její holčička. Thea. Theodora. Lesklé havraní vlasy, ukázněně červenou čelenkou, hustě splývají po ramenou až do půlky zad. Červeno-modré triko zastrčené ve vytahaných riflích. Kdyby měla staršího bratra, řekne Vanda, že jsou po něm. Sněhobílé tenisky ale nebudou ten důvod, proč celý obrázek působí, jako by tu místo pětileté holčičky seděla dívka minimálně o patnáct let starší. To ty oči. Černé jak tma uprostřed noci. Černé oči bez výrazu a pod nimi posměšný úšklebek.

DUBEN 2013, ŠUMAVA

„Ještě maximálně tři sta metrů a jsme nahore,“ povzbuzuje Maty svoji novomanželku zvesela, zrak přesto ale raději klopí do mobilní aplikace. I přes kvalitní nepromokavé oblečení, které nadělil sobě i Vandě jako svatební dar, cítí na zádech její nasušený pohled. Prokřehlým prstem poklepává na displej svého telefonu a snaží se donutit modrou tečku na mapě k pohybu.

„A to tě nenapadlo, že tu nebude signál?“ ptá se už po páté Vanda. Je naštvaná. Maty si před týdnem koupil nový telefon, protože ten starý mu vypadl z kapsy minulou sobotu na túře po Jeseníkách, ale zapomněl si do něho stáhnout mapy, aby je mohli používat i offline. Ona to samozřejmě neudělala, protože tohle

u nich má vždycky na starosti chlap. Žena zase chystá na cestu svačiny, což se dnes také ukázalo jako nedostačující. Ztráta signálu a dubnové přeháňky je nemile překvapily po cestě na vrchol Pancíř, odkud si měli touhle dobou už dávno užívat dechberoucí výhled na národní park.

„Do prdele!“ uleví si Vanda, když se jí přes mokrý obličej ovine pavučina. „Já už nemůžu. Snad hodinu jsme nepotkali jakoukoliv ceduli. A to, po čem jdeme, určitě není cesta, natož zkratka. Jsem navrchu mokrá a pod bundou propocená. V jednom kuse prší. Maty, otočme se a pojďme zpátky. Prosím.“

Pravdou je, že i Maty toho má pro dnešek dost. Rozhlíží se kolem sebe. Nebe je zatažené a z těžkých mraků sedících na korunách stromů tmavého lesa se na ně snáší studený déšť. Z vysokého borůvčí se začíná zvedat mlha. Nejvíc má ale strach právě o Vandu. Cítí silnou potřebu ji ochránit, a to hlavně od té doby, co se jí na těhotenském testu objevily dvě čárky.

LEDEN 2014, TURNOV

Vanda zasněně kouká z okna dětského pokojíčku na zasněžené náměstí. Je unavená a nezdá se jí, že by se to mohlo v příštích několika letech změnit. Tenhle týden jsou v jednom kole, ale konečně je hotovo. Stěny vymalované, chtěla bílé s blankytnými mráčky. Nábytek smontovaný, drobné oblečení vyžehlené a uklizené do polic. Kolíbka i přebalovací stůl pevně stojí na svém místě. Brzy budou tři. Maty dotáhne poslední šroubek poličky nad postýlkou, položí nářadí a opatrně se k Vandě přivine. Ví, že toho musí mít dost. Celé těhotenství se pořádně nevyspala. Od prvního měsíce ji pronásledují děsivé noční můry plné násilí a křiku.

Maty políbí svou ženu do vlasů a ze zadní kapsy vytáhne malou dřevěnou figurku. Vanda se rozzáří.

„To je přece panáček, kterého jsi našel při tom šíleným výstupu na Pancíř tenkrát na Šumavě, ne?“

Maty přikývne. V myslí se mu zároveň vybaví, jak se několik hodin zcela ztracení v lese trmáceli mlhou, až narazili na mýtinu s malou polorozpadlou chatou. Prkna měla zohýbaná a střechu děravou. Skrz orosené pavučiny nebylo poznat, kde býval vchod. Na vymlácených oknech se podepsal zub času a nevlídné horské podnebí. Přesto poskytla novomanželům alespoň malý úkryt před deštěm. Usadili se tenkrát k prohnilemu stolu a k velké radosti zjistili, že mýtina disponuje jednou čárkou signálu. Po notné dávce trpělivosti se ukázalo, že parkoviště, na kterém nechali své auto, stojí jen necelé dva kilometry schůdným terénem. Už s mnohem lepší náladou tedy dojedli zbytek svých müsli tyčinek, a než vyrazili směrem k záchraně, rozhodli se udělat si ještě pár fotek toho nešťastného zátiší. V jedné ze zadních místností přitom našli na polici starou špinavou figurku. Byl to panáček, dost osekáný a poničený, ale jako symbol toho, že přežili, se zdál být perfektní.

„Trochu jsem si s ním pohrál, obrousil nerovnosti, vyčistil ho. Chci ho dát přímo sem.“

Poodejde k postýlce přichystané pro miminko a usadí figurku na novou poličku. Vanda se usmívá. „Aby si maličká pamatovala první výlet, na který jsme ji spolu vzali.“

ÚNOR 2014, TURNOV

„Proč proboha jiný děti celý šestinedělí prospí a ten náš satan pořád jenom řve?!“ zaběduje vyčerpaná Vanda jen dva týdny potom, co si je Maty s velkou slávou přivezl z porodnice.

„Už srovnáváme s jinýma? To brzo,“ pousměje se manžel, ale ve skutečnosti je z malé They vyřízený úplně stejně jako jeho žena. Ve třípokojevém bytě je téměř nemožné zařídit, aby se přes neustálý nářek novorozence alespoň jednu noc vyspal do práce. Představovali si to úplně jinak. Jak má člověk poznat, jestli malou bolí břicho, chce dudlík, má hlad nebo je mokrá?

Vždyť vríská pořád stejně. Maty se dokonce občas přistihne, že ráno raději vynechá snídani, jen aby byl z toho bytu co nejdřív pryč. *To brzo.*

Po dalším týdnu neúnavného dětského řvaní chystá manžel Vandě heřmánkový čaj, aby byl akorát teplý, až uspí malou. Sleduje svou ženu přes chodbu, jak houpe plačící miminko v šátku a nechává jej ukonejšit světýlky z okna vedoucího na náměstí. Pláč postupně utichne a Vanda se lehkými kroky, jen aby nevypadla z rytmu, přesouvá nad připravenou postýlku. Povolí si na zádech uzel šátku a opatrně Theu uloží do hnízda. Zapne bezdrátovou chůvičku a s vítězoslavným úsměvem se otáčí k odchodu. Jenomže Thea máminu zradu prokoukne a do ticha pokojíčku vyjekne hlasitým nářkem. Vanda se hrozně lekne, zavravorá a ramenem drcne do dřevěné policičky nad postýlkou. Vyřezávaná památeční soška se zakymácí a spadne rovnou dolů k malé holčičce. Thea se okamžitě utiší. Maty už dávno nestojí v kuchyni. Rozsvítí světlo a oba se naléhavě sklání nad miminem, které mlčí.

„Co se děje, stalo se jí něco?“ ptá se otec, ale Vanda už zvedá dítě do náruče a z blízka si prohlíží drobnou hlavičku.

„Já nevím, zdá se v pořádku. Třeba se jen lekla? Já jsem tak pitomá.“

Soška se vyjímá zpátky na svém místě a malá Theodora dnes bude pro jistotu spát v posteli s rodiči. Zranění není na první pohled patrné, jen nad pravým ouškem pod černými vlásky, zasychá malinká kapička krve. Thea nebrečí. A vlastně už nikdy nebude.

ÚNOR 2016, TURNOV

„Myslíš, že se jí ta oslava líbila?“ začne Vanda unaveně přemýšlet, když si po uložení dcerky a umytí nádobí otevrou s manželem v obývacíku víno.

„Miláčku, jsou jí přece dva roky. Dostala ohromný dort a spoustu dárků. Udělali jsme pro to všechno a tvoje sestry s dětmi se jí postaraly o zábavu, na kterou budou i sousedi dlouho vzpomínat.“ Maty uždibuje chlebiček a užívá si chvíli klidu a ticha.

„Ale celou dobu jen seděla a tvářila se zamyšleně, občas mám pocit, že to ani nemůže být malé dvouleté dítě a pak...“

„To byla přece nešťastná náhoda!“ vyjede Maty ostře, až se sám nad sebou zarazí. Věděl, že tohle téma přijde. „Vando, vždyť jsou to jen děti. Na chvíli je necháš bez dozoru a někde spadnou. Dominik bude v pořádku. Prohlídnou ho a půjde domů,“ nepřipouští si Maty jakýkoliv jiný scénář.

„Snad máš pravdu,“ souhlasí Vanda odevzdaně a sáhne na stolek pro ovladač televize v zoufalém pokusu přijít na jiné myšlenky.

V noci se neklidně převaluje na polštáři ze strany na stranu, ale události dnešního dne nemůže pustit z hlavy. Vzpomíná si, jak nechala Theu v pokojíčku obklopenou hračkami, aby mohla dospělým uvařit kávu. Starší kluci seděli kolem počítače a hráli nějakou hru, Maty s jejími sestrami u stolu o něčem důležitém diskutovali a malý Dominik se vydal do pokoje za Theou. Po pár minutách projel celým bytem ostrý dětský výkřik, který se Vandě zasekl až do morku kostí. Byl dlouhý snad několik vteřin. Vnímala, jak jí chloupky na krku stoupají v děsivé agónii a pak ta rána. Tupá rána a ohlušující ticho. Nejprve se probral Maty. Vběhl do pokoje a rozrazil dveře. Uprostřed místnosti seděla na koberci Theodora. Svůj nezúčastněný černý pohled upírala na otce, kolem sebe měla v pravidelném kruhu rozhozené všechny hračky. Na druhé straně pokoje se pod rohem skříně potřísněným krví choulilo bezvládné Dominikovo tělíčko.

Vanda vstane z postele a jde si do kuchyně natočit sklenici studené vody. Nedaří se jí zklidnit mysl natolik, aby mohla usnout. Dokola si pokládá jednu a tu samou otázku. *Kdo to křičel?*

ČERVENEC 2017, TURNOV

Maty pomalu zajede autem k chodníku a vypne motor. Podívá se na svůj odraz ve zpětném zrcátku a kritickým okem zhodnotí, že by mohlo být i líp. Už několik dní ho sužuje šílená bolest hlavy. V těch vrcholných chvílích, kdy ani léky nezaberou, cítí, jak mu pumpuje krev ve spáncích, a je to k zešílení. Nikdy na migrény netrpěl a vlastně donedávna ani nevěděl, co to bolest hlavy je, když si odmyslí těch pár kocovin na vysoké škole. V práci mají novou, ale náročnou zakázku a horké červencové počasí mu v podkrovním bytě rozhodně nepřidává. Pomalu stoupá po schodech a těší se domů. Před dveřmi bytu si všimne velké krabice od mikrovlnky, kterou kupovali před měsícem. *Ano, chápu zlato, odnesu to do kontejneru.* Pousměje se v duchu.

Jakmile za sebou zabouchne dveře bytu, tíživá atmosféra na něj dosedne jako těžká krosna sbalená nejmíň na měsíc. V obýváku najde Theu. Ta klidně sedí a sleduje v televizi pohádku. Neprojevuje o tátu, který se vrátil z práce, sebemenší zájem. „Ahoj broučku, kde máš maminku?“ řekne jemně Maty a Thea, aniž by pohnula jediným svalem v obličeji, ukáže drobnou ručkou za sebe směrem k ložnici. Vanda leží schoulená na posteli a spí. Vlhké polštáře užmoulané od řasenky značí, že brečela. Maty s ní lehce zatřese, aby se probudila, a zoufalým pohledem ji při tom pozoruje.

„Našla jsem Majdu,“ zachrčí slabě Vanda a do očí se jí okamžitě nahrnou slzy. Maty pochopí. Vystřelí z ložnice a běží na chodbu. Tam, v krabici přímo za dveřmi, leží jejich kočka Majda, bílou srst má splenou hustou tmavou krví. V křeči vytrěštěné oči jen podtrhují hrůzný výjev nebohého zvířete, které zachránili od popelnic před pouhými čtyřmi měsíci.

Později toho večera, když Thea spí a Vanda je klidnější, neudrží Maty emoce na uzdě. „Co za člověka může něco takového udělat. Zavolám policii, nechápu, že jsi to neudělala hned! Kde jste ji našly - někde u hlavní? Nebo na zahradě?“